

“मीठे बच्चे— सर्वशक्तिमान् बाबासँग बुद्धियोग लगाउनाले शक्ति प्राप्त हुन्छ, यादबाट नै आत्मारूपी ब्याट्री चार्ज हुन्छ, आत्मा पवित्र सतोप्रधान बन्छ ।”

प्रश्नः— संगमयुगमा तिमी बच्चाहरूले कुनचाहिँ पुरुषार्थ गर्छौं जसको प्रारब्धमा देवता पद मिल्छ ?

उत्तरः— संगममा तिमी शीतल बन्ने पुरुषार्थ गर्छौं । शीतल अर्थात् पवित्र बनेर तिमी देवता बन्छौ । जबसम्म शीतल बन्दैनौ तबसम्म देवता पनि बन्न सक्दैनौ । संगममा शीतल देवी बनेर सबैमा ज्ञानको छिटा छरेर सबैलाई शीतल बनाउनु छ । सबैको ताप हटाउनु छ । स्वयम् पनि शीतल बन्नु छ र अरू सबैलाई पनि बनाउनु छ ।

ओम् शान्ति । बच्चाहरूले सबैभन्दा पहिला एउटै कुरा बुझ्नुपर्छ, त्यो हो हामी सबै भाइ-भाइ हौं र शिवबाबा सबैका पिता हुनुहुन्छ । उहाँलाई सर्वशक्तिमान् भनिन्छ । तिमीहरूमा सर्व शक्तिहरू थिए । तिमीले सारा विश्वमाथि राज्य गर्थ्यौं । भारतवर्षमा यी देवी-देवताहरूको राज्य थियो, तिमी नै पवित्र देवी-देवता थियौ । तिम्रो राजवंश (डिनायस्टी) मा सबै निर्विकारी थिए । को निर्विकारी थिए ? आत्माहरू । अहिले फेरि तिमी निर्विकारी बनिरहेका छौ । सर्वशक्तिमान् बाबाको यादबाट शक्ति लिइरहेका छौ । बाबाले सम्झाउनुभएको छ, आत्माले नै ८४ को पार्ट खेल्छ । आत्मामा नै सतोप्रधान तागत थियो, त्यो फेरि दिन-प्रतिदिन कम हुँदै जान्छ । सतोप्रधानबाट तमोप्रधान त बन्नु नै छ । जसरी ब्याट्रीको तागत कम हुँदै गयो भने मोटर रोकिन्छ । ब्याट्री डिस्चार्ज हुन्छ । आत्माको ब्याट्री फुल डिस्चार्ज हुँदैन, केही न केही तागत रहन्छ । जसरी कोही मर्छ भने दीयो जलाउँछन्, त्यसमा घिउ राखिरहन्छन् कतै ज्योति ननिभोस् भनेर । अहिले तिमी बच्चाहरूले सम्झन्छौ— तिम्रो आत्मामा पूरा शक्ति थियो, अहिले छैन । अहिले फेरि तिमीले सर्वशक्तिमान् बाबासँग आफ्नो बुद्धियोग लगाउँछौ, आफूमा शक्ति भर्छौ किनकि शक्ति कम भएको छ । शक्ति एकदम खतम भयो भने शरीर नै रहँदैन । आत्माले बाबालाई याद गर्दा-गर्दा एकदम पवित्र बन्छ । सत्ययुगमा तिम्रो ब्याट्री फुल चार्ज रहन्छ । फेरि विस्तारै-विस्तारै कला अर्थात् ब्याट्री कम हुँदै जान्छ । कलियुगको अन्त्यसम्ममा आत्माको तागत एकदम थोरै रहन्छ । तागत रित्तिए जस्तै हुन्छ । बाबालाई याद गर्नाले आत्मा फेरि भरिपूर्ण हुन्छ । बाबाले अहिले सम्झाउनुहुन्छ— एक बाबालाई नै याद गर्नु छ । सबैभन्दा उच्च छ भगवत । बाँकी सबै हुन् रचना । रचनालाई रचनाबाट हदको वर्सा मिल्छ । रचयिता त एकै बेहदका बाबा हुनुहुन्छ । बाँकी सबै हुन् हदका । बेहदका बाबालाई याद गर्नाले बेहदको वर्सा मिल्छ । त्यसैले बच्चाहरूले दिलबाट सम्झनुपर्छ— बाबाले हाम्रा लागि स्वर्ग नयाँ दुनियाँ स्थापना गरिरहनुभएको छ । ड्रामा योजना अनुसार स्वर्गको स्थापना भइरहेको छ, जसमा तिमी बच्चाहरूले नै आएर राज्य गर्छौ । म त सदा पवित्र हुँ । मैले कहिल्यै गर्भबाट जन्म लिन्न, न देवी-देवताले जसरी जन्म लिन्छु । केवल तिमी बच्चाहरूलाई स्वर्गको बादशाही दिनको लागि जब यी (बाबा) ६० वर्षको वानप्रस्थ अवस्थामा हुन्छन् तब यिनको तनमा म प्रवेश गर्छु । यिनै फेरि नम्बरवन तमोप्रधानबाट नम्बरवन सतोप्रधान बन्छन् । सबैभन्दा उँच हुनुहुन्छ भगवान् । फेरि छन् ब्रह्मा, विष्णु, शंकर— सूक्ष्मवतनवासी । यी ब्रह्मा, विष्णु, शंकर कहाँबाट आए ? यो केवल साक्षात्कार हुन्छ । सूक्ष्मवतन बीचमा छ नि । जहाँ स्थूल शरीर हुँदैन । सूक्ष्म शरीर केवल दिव्य दृष्टिद्वारा देखिन्छ । ब्रह्मा त छन् श्वेत वस्त्रधारी । विष्णु चाहिँ हीरा जुहारतले सजि-सजाउ छन् । फेरि शंकरको घाटीमा नाग आदि देखाउँछन् । यस्तो शंकर आदि कोही पनि हुन सक्दैन । देखाउँछन्— अमरनाथमा शंकरले पार्वतीलाई अमरकथा सुनाए । सूक्ष्मवतनमा त मनुष्य सृष्टि नै छैन । त्यसैले कथा वहाँ कसरी सुनाउँछन् ? बाँकी सूक्ष्मवतनको केवल साक्षात्कार हुन्छ । जो बिल्कुल पवित्र हुन्छन् उनलाई साक्षात्कार हुन्छ । यिनै फेरि सत्ययुगमा गएर स्वर्गका मालिक बन्छन् । त्यसैले बुद्धिमा आउनुपर्छ— यिनीहरूले फेरि यो राज्य-भाग्य कसरी पाए ? लडाईँ आदि त केही पनि हुँदैन । देवताहरूले हिंसा कसरी गर्छन् ? अहिले तिमीले बाबालाई याद गरेर राजाई लिन्छौ, कसैले मानून् वा नमानून् । गीतामा पनि छ— देह सहित देहका सबै धर्महरूलाई भुलेर म एकलाई याद गर । बाबाको त देह नै छैन, जसमा ममत्व होस् । बाबा भन्नुहुन्छ— केही समयको लागि यो शरीर सापट (लोन) लिन्छु । नत्र भने मैले ज्ञान कसरी दिऊँ ? म यस वृक्षको चैतन्य बीजरूप

हुँ । यस वृक्षको ज्ञान मसँग छ । यस सृष्टिको आयु कति छ ? कसरी उत्पत्ति, पालना, विनाश हुन्छ ? मनुष्यहरूलाई केही पनि थाहा छैन । उनीहरूले पढ्छन् हदको पढाइ । बाबाले त बेहदको पढाइ पढाएर बच्चाहरूलाई विश्वका मालिक बनाउनुहुन्छ ।

कहिल्यै पनि देहधारी मनुष्यलाई भगवान् भनिदैन । यिनीहरू (ब्रह्मा-विष्णु-शंकर) को पनि आफ्नो सूक्ष्म देह छ त्यसैले यिनलाई पनि भगवान् भनिदैन । यो शरीर त यी दादाको आत्माको तख्त हो । अकाल तख्त छ नि । अहिले यो अकालमूर्त बाबाको तख्त हो । अमृतसरमा पनि अकाल तख्त छ । ठूला-बडा जो हुन्छन् उनीहरू त्यहाँ अकालतख्तमा गएर बस्छन् । अहिले बाबाले सम्भाउनुहुन्छ— यो सबै आत्माहरूको अकालतख्त हो । आत्मामा नै राम्रा र नराम्रा संस्कार छन्, तब त भनिन्छ यो कर्मको फल हो । सबै आत्माहरूका पिता एउटै हुनुहुन्छ । बाबाले कुनै शास्त्र आदि पढेर सम्भाउनुहुन्छ । यी कुराहरू पनि शास्त्र आदिमा छैनन्, त्यसैले त मानिसहरू चिढिन्छन्, भन्छन् यिनीहरूले शास्त्रलाई मान्दैनन् । साधु-सन्त आदि गंगामा गएर स्नान गर्छन् भने के पावन बनिसके त ? फर्केर त कोही पनि जान सक्दैन । सबै अन्त्यमा जानेछन् । जसरी मौरीको हुल वा सलहको हुल जान्छ । मौरीमा पनि रानी (कवीन) हुन्छ, उसको पछि सबै जान्छन्, बाबा जाँदा पनि उहाँका पछि पछि सबै आत्माहरू जान्छन् । मूल वतनमा पनि एक प्रकारले सबै आत्माहरूको समूह हुन्छ । यहाँ छ फेरि सबै मनुष्यहरूको समूह । अब यो समूह पनि एक दिन जानु छ । बाबा आएर सबै आत्माहरूलाई लिएर जानुहुन्छ । शिवको बरियाँतको गायन छ । बच्चाहरू भन वा बच्चीहरू भन । बाबा आएर बच्चाहरूलाई यादको यात्रा सिकाउनुहुन्छ । पवित्र नबनी आत्मा घर फर्केर जान सक्दैन । आत्मा जब पवित्र बन्छ तब पहिला शान्तिधाममा जान्छ फेरि त्यहाँबाट विस्तार-विस्तारै आउँदै गर्छन्, वृद्धि हुँदै जान्छ । राजधानी बन्नु छ नि । सबै सँगै आउँदैनन् । वृक्ष विस्तारै-विस्तारै वृद्धि हुँदै जान्छ । सबैभन्दा पहिला आदि सनातन देवी-देवता धर्म हुन्छ, जो बाबाले स्थापना गर्नुहुन्छ । ब्राह्मण पनि पहिला-पहिला तिनै बन्छन् जसलाई देवता बन्नु छ । प्रजापिता ब्रह्मा त छन् नि । प्रजामा पनि भाइ-बहिनी हुन्छन् नि । ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू त यहाँ धेरै बन्छन् । अवश्य निश्चय बुद्धि होलान् तब त यति धेरै अंक ल्याउँछन् । तिमीहरूमा जो पक्का छन् उनीहरू त्यहाँ पहिले आउँछन्, कच्चा पछाडि नै आउँछन् । मूल वतनमा सबै आत्माहरू रहन्छन् फेरि तल आउँछन् अनि वृद्धि हुँदै जान्छ । शरीर विना आत्माले कसरी पार्ट खेल्छ ? यो पार्टधारीहरूको दुनियाँ हो जुन चारवटै युगमा घुमिरहन्छन् । सत्ययुगमा हामी नै देवता थियौं फेरि क्षत्रिय, वैश्य, शूद्र बन्छौं । अहिले यो हो पुरुषोत्तम संगमयुग । यो युग अहिले नै बन्छ जब बाबा आउनुहुन्छ । अहिले यो बेहदको ज्ञान बेहदका बाबाले नै दिनुहुन्छ । शिवबाबाको आफ्नो शरीरको कुनै नाम छैन । यो शरीर त यी दादाको हो । बाबाले केही समयको लागि यो सापट (लोन) लिएको हो । बाबा भन्नुहुन्छ— मैले तिमीहरूसँग कुरा गर्नको लागि मुख त चाहिन्छ नि । मुख भएन भने बाबाले बच्चाहरूसँग कुरा पनि गर्न सक्नुहुन्न । फेरि बेहदको ज्ञान पनि यस मुखबाट सुनाउछु, त्यसैले यसलाई गौमुख पनि भनिन्छ । पहाडबाट पानी त जहाँ पनि निस्कन सक्छ । फेरि यहाँ गौमुख बनाइदिएका छन्, त्यसबाट पानी आउँछ । त्यसलाई फेरि गंगा जल सम्भरेर पिउँछन् । त्यस पानीको पनि कति महत्त्व राख्छन् । यस दुनियाँमा सबै भुटो छ । सत्य त एक बाबाले नै सुनाउनुहुन्छ । फेरि ती भुटा मनुष्यले यस बाबाको ज्ञानलाई भुटो सम्भरिन्छन् । भारतवर्षमा जब सत्ययुग थियो तब यसलाई सत्यखण्ड भनिन्थ्यो । फेरि भारतवर्ष नै पुरानो बन्छ अनि हरेक कुरा, हरेक चीज भुटो हुन्छ । कति फरक पर्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीले मेरो कति ग्लानि गर्छौं । सर्वव्यापी भनेर कति अपमान गरेका छौ । शिव बाबालाई बोलाउँछन् नै यस पुरानो दुनियाँबाट लिएर जानुहोस् भनेर । बाबा भन्नुहुन्छ— मेरा सबै बच्चाहरू काम चितामा चढेर कंगाल बनेका छन् । बाबा बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ— तिमी त स्वर्गको मालिक थियौ नि । स्मृति आउँछ ? बच्चाहरूलाई नै सम्भाउनुहुन्छ सारा दुनियाँलाई त सम्भाउनुहुन्छ । बच्चाहरूले नै बाबालाई जान्दछन् । दुनियाँले यस कुरालाई के जानून् !

सबैभन्दा ठूलो काँडा हो कामको । नाम नै हो पतित दुनियाँ । सत्ययुग हो १०० प्रतिशत पवित्र दुनियाँ । मनुष्यले नै पवित्र देवताहरूका अगाडि गएर नमन गर्छन् । हुन त धेरै भक्तहरू छन् जो शाकाहारी छन् । तर यस्तो होइन, विकारमा जाँदैनन् । हुन त धेरै बाल ब्रह्मचारी पनि रहन्छन् । सानै उमेरदेखि कहिल्यै अशुद्ध खाना आदि खाँदैनन् ।

संन्यासीहरूले पनि भन्छन्— निर्विकारी बन । घरबारको संन्यास गर्छन् फेरि पनि अर्को जन्ममा कुनै गृहस्थीकहाँ जन्म लिएर फेरि घरबार छोडेर जंगलमा जान्छन् । तर के पतितबाट पावन बन्न सक्छन् ? सक्दैनन् । पतित-पावन बाबाको श्रीमत विना कोही पनि पतितबाट पावन बन्न सक्दैनन् । भक्ति हो गिर्ने कलाको मार्ग । त्यसैले फेरि पावन कसरी बन्छन् ? पावन बने भने त घरमा जान्छन्, स्वर्गमा आउँछन् । सत्ययुगी देवी-देवताहरूले कहिल्यै घरबार छोड्छन् र ? उनीहरूको हो हृदको संन्यास, तिम्रो हो बेहदको संन्यास । सारा दुनियाँ, मित्र-सम्बन्धी आदि सबैको संन्यास । तिम्रा लागि अहिले स्वर्गको स्थापना भइरहेको छ । तिम्रो बुद्धि स्वर्गतर्फ छ । मनुष्य त नर्कमा नै लट्किएका छन् । तिमी बच्चाहरू फेरि बाबाको यादमा तल्लीन छौ ।

तिमीलाई शीतल देवी बनाउनको लागि ज्ञान चितामा बसाइन्छ । शीतल अक्षरको विपरीत हुन्छ तातो । तिम्रो नाम नै हो शीतला देवी । एकजना मात्रै त नहोला नि । अवश्य धेरै होलान्, जसले विश्वलाई शीतल बनाएका थिए । यस समय सबै काम-चितामा जलिरहेका छन् । तिम्रो नाम यहाँ शीतला देवी छ । तिमीहरू शीतल गर्ने, शीतल छिटा गर्ने देवीहरू हो । छिटा राख्न जान्छन् नि । यो हो ज्ञानको छिटा, जो आत्मामा राखिन्छ । आत्मा पवित्र बन्नाले शीतल बन्छ । यस समय सारा दुनियाँ काम चितामा चढेर कालो भएको छ । अहिले कलश तिमी बच्चाहरूलाई मिल्छ । कलशबाट तिमी स्वयम् पनि शीतल बन्छौ र अरूलाई पनि बनाउँछौ । यी पनि शीतल बनेका छन् नि । दुवै सँग-सँगै छन् । घरबार छोड्नुपर्ने कुरा छैन । तर गौशाला बनेको छ भने अवश्य कसैले घरबार छोडेको हुनुपर्छ । के को लागि ? ज्ञान चितामा बसेर शीतल बन्नको लागि । जब तिमी यहाँ शीतल बन्छौ तब नै तिमी देवता बन्न सक्नेछौ । अहिले तिमी बच्चाहरूको बुद्धि योग पुरानो घरतिर जानु हुँदैन । बाबाको साथमा बुद्धि लागिरहोस् किनकि तिमी सबै बाबाको पासमा घर जानु छ । बाबा भन्नुहुन्छ— मीठे बच्चे, म पण्डा बनेर आएको छु तिमीलाई लिएर जान । यो शिव शक्ति पाण्डव सेना हो । तिमी हो शिवबाट शक्ति लिनेवाला, उहाँ हुनुहुन्छ सर्वशक्तिमान् । मनुष्यले त सम्भन्छन्— परमात्माले मरेकोलाई बिउँताउन सक्नुहुन्छ । तर बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, यस ड्रामामा हरेकलाई अनादि पार्ट मिलेको छ । म पनि रचयिता निर्देशक, मुख्य पात्र हुँ । ड्रामाको पार्टलाई मैले केही पनि परिवर्तन गर्न सकिदैन । मानिसहरूले सम्भन्छन्— पात पनि परमात्माको हुकुमले हल्लिन्छ । तर परमात्माले त स्वयम् भन्नुहुन्छ— म पनि ड्रामाको अधीनमा छु, यसको बन्धनमा बाँधिएको छु । यस्तो होइन, मेरो हुकुमबाट पात हल्लिन्छ । सर्वव्यापीको ज्ञानले सबैलाई बिलकुल कंगाल बनाइदिएको छ । बाबाको ज्ञानबाट सृष्टि फेरि शिरताज बन्दछ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । *रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।*

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) सूर्यवंशीमा सबैभन्दा पहिले आउनको लागि निश्चयबुद्धि बनेर पूर्णाङ्क (फुल मार्क्स) लिनु छ । पक्का ब्राह्मण बन्नु छ । बेहदको ज्ञान स्मृतिमा राख्नु छ ।
- २) ज्ञान चितामा बसेर शीतल अर्थात् पवित्र बन्नु छ । ज्ञान र योगबाट कामको अग्निलाई समाप्त गर्नु छ । बुद्धियोग सधैं एक बाबातर्फ लागि रहोस् ।

वरदानः— सधैं यादको छत्रछायाँ, मर्यादाको रेखाभित्र रहने मायाजित विजयी भव

बाबाको याद नै छत्रछायाँ हो, छत्रछायाँमा रहनु अर्थात् मायाजित विजयी बन्नु । सधैं यादको छत्रछायाँ मुनि र मर्यादाको रेखाभित्र रह्यौ भने कसैको हिम्मत हुँदैन भित्र आउने । मर्यादाको रेखाबाट बाहिर निस्क्यौ भने मायाले पनि आफ्नो बनाउनमा होशियार छ । तर हामी अनेकौं पटक विजयी बनेका छौं, विजय माला हाम्रो नै यादगार हो । यस स्मृतिबाट सधैं समर्थ रह्यौ भने मायाबाट हार हुन सक्दैन ।

स्लोगनः— सर्व खजानालाई स्वयम्मा समाहित गर्नु भन्ने सम्पन्नताको अनुभव भइरहन्छ ।